

BROOD ETEN MET JE HANDEN

*Brood eten met je
handen*

Noor van Overdijk

2018

ISBN: 9789402182217

© 2018 Noor van Overdijk

Omdat ik me beter voel als ik eerlijk kan zijn

De ontmoeting begint op school. Ik zit bij hem in de klas. Hij is ouder. De introductie zit erop. Hij zit achteraan, onderuitgezakt, zijn tas met boeken ligt op tafel. Hij is anders dan de anderen; gemaakt stoer, ongeïnteresseerd, zich overdreven bewust van zichzelf. Om zijn nek een koptelefoon. Ik dacht nog dat hij anders was.

Hij weet niet wie ik ben, omdat we elkaar voor de opleiding startte nog nooit hebben ontmoet. Tijdens de introductie wisselen we nul woorden. Aan het eind van de middag drinken we met de klas wat in de stad. Het is druk. Een klasgenoot stelt hem aan mij voor.

Ik had geen zin in een gesprek, niet zo, niet met hem. Hij had me gezegd dat hij mijn reactie wel snapt, zo doen meisjes zoals ik. Hij loopt weg en zwaait, zonder zich om te draaien. Ik loop naar het toilet. Als ik mijn handen was, zie ik hem in de spiegel, hij raakt me aan, zijn buik tegen mijn rug. Hij buigt zijn hoofd over mijn schouder, ademt in mijn nek en knikt, het gebaar dat ik mee moet komen. Ik weiger. Ik duw hem weg en loop terug.

Twee dagen later vraagt hij of ik mee de stad in ga. Hij is een volhouder, zegt-ie met veel uitroeptekens. Ik zeg nee. Hij lacht. Ik kijk weg. Hij zegt dat hij houdt van meisjes met een mening. Ik zeg dat ik het meen, dat dit niet zomaar een mening is, maar vraag me af of hij snapt wat ik bedoel. Hij raakt me aan, pakt mijn arm, en zegt dat ik heus wel wil, dat hij dat ziet. Ik trek me los en loop weg.

In de derde schoolweek vergeet ik mijn tas. Of nou ja, ik ben 'm kwijt, zomaar. Het is vrijdag. Ik wil net naar huis gaan, als blijkt dat mijn tas weg is. Ik denk nog: hoe kán dit en waarom heb je ook niet beter opgelet? Gelukkig heb ik mijn portemonnee nog wel in mijn jas gestopt.

In het weekend krijg ik een mail.

Hij heeft mijn tas gevonden.

Ik reageer niet.

Op maandag zie ik hem weer. Zonder tas.

Aan het eind van de ochtend vraag ik waar mijn tas is. Omdat hij er zelf niet over begint. Stom is dat. De tas ligt thuis, zegt hij. Of ik meega. Even op en neer naar zijn studentenkamer in de binnenstad. Zegt hij. Ik ga mee. In de pauze. Hij woont om de hoek, dus we kunnen te voet. Ik loop achter hem aan de trap op, en bedenk wat hij zou kunnen doen als we binnen zijn. Mijn gevoel voelt alles. We zijn alleen. Ik lach mezelf uit om zoveel achterdocht en loop door. Hij laat me binnen en doet de deur op slot. Hij duwt me tegen de muur. Ik begin te huilen.

‘Nee!’

‘Oh, jawel!’

Hij gaat door. Hij is veel sterker en zwaarder dan ik. Ik wil iets zeggen, maar er komt niks. Ik sluit me af, voor hem, voor het feit dat ik hier niks meer aan kan veranderen. Doe maar, kom maar dan, want ik wil niet dood. Ik sta op

en trek mijn broek weer aan. De zon schijnt naar binnen.

Daar staat hij, tevreden, in dat zonlicht, terwijl ik amper kan verwerken wat er zojuist gebeurd is. Ik kijk weg. Door hem voel ik me dom. Ik vraag of ik weg mag.

‘Kijk me eens aan?’

Ik kijk. Zijn broek staat open. Hij lacht en zegt dat ik lekker ben voor iemand met een mening.

De schaamte. De schuldvraag. De twijfel. De veroordeling. Ze bestonden al voordat ik verkracht werd. Niet bewust, actief, of diep weggestopt, maar volledig aan de oppervlakte. Ongemerkt. De reden van de schaamte, mijn kapotte zelfbeeld, mijn twijfels, mijn veroordeling ligt daar, in de manier waarop we naar slachtoffers kijken. Tot de dag komt dat je zelf slachtoffer bent. Op die dag begint de schaamte te praten, hard, omdat ze er altijd al was, lang voor het gebeurde.

Verpakt als taboe, verwoord in twijfels over schuld, het veroordelen van slachtoffers, het bagatelliseren, het vrijpleiten van daders en de verwijten over waarom iemand niet eerder met het verhaal naar buiten kwam.